

[Wildner.]

dækker jo i det store og hele de Ønsker, der fremkom i sin Tid som et Udkast til en ny Lærlingelov fra Dansk Arbejdsgiverforening, Fællesrepræsentationen for Dansk Industri og Haandværk og Industriraadet, men det dækker ogsaa i ikke ringe Grad de Ønsker, som er fremkommet fra mit Partis Side, og som man søgte at faa gjort gældende i det andet høje Ting, da et tilsvarende Lovforslag var til Behandling dér. Det Lovforslag, der nu ligger paa Tingets Bord, er jo ikke meget i Samstemning med det, som skete i Samlingen 1925—26, og som foranledigede, at et Lovforslag blev vedtaget i 1926. Saa meget mere glæder det mig, at den højtærede Minister, som jo er udgaaet af et Parti, der støttede Folketingets Lovforslag, nu er kommet paa andre og bedre Tanker og er fremkommet med et Forslag, som i hvert Fald den store Handels- og Haandværkerstand ser hen til med Længsel og Glæde i Haab om, at det i en nær Fremtid maa blive til Lov.

Det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen), som talte for Venstre, kom i det store og hele ind paa lignende Betragtninger som dem, jeg ønsker at gøre mig til Talsmand for her. Det er jo ganske naturligt, at der er nogen Overensstemmelse mellem de Argumenter, som det ærede 8de Medlem for 5te Kreds og jeg som Repræsentant for det konservative Parti har at fremføre om Loven. Jeg vilde have sagt det samme, som det ærede Medlem udtalte, om Prøvetid, Lærlingenes Antal, Lærlingenavn og alt dette, som absolut har været en Hindring for en normal Tilgang af Lærlinge i de senere Aar. Det ærede 11te tingvalgte Medlem (Carl F. Madsen) udtalte, at Hovedårsagen til, at Handel, Haandværk og Industri manglede tilstrækkelig Tilgang af Lærlinge, var, at mange Smaakaarsfolk ikke ønskede at lade deres Børn staa i Lære i den lange Tid fra deres 14de til deres 19de Aar, fordi den Tid var tabt, idet den ringe Betaling, de fik, ikke kunde dække Udgifterne til deres Opdragelse. Jeg tror absolut ikke, at det er den væsentlige Aarsag til, at Tilgangen af Lærlinge har været nedadgaaende i de senere Aar. Aarsagen er, at Mestrene og Principalerne ikke har kunnet gaa ind paa de Betingelser, der foreskrives i Loven af

1921. Der hænger jo til enhver Tid Mulker og Restriktioner over Hovedet paa Mestrene, og det har gjort sit til, at de ikke har villet antage Lærlinge. Saafernt der sker en eller anden Ting, som er i Strid med Lovens Paragraffer, kan de nemlig blive idømt store Mulker. Vi har været Vidne til, at naar unge Mennesker ikke har bestaaet deres Læreprøve, er det — ikke altid berettiget — blevet lagt Mestrene til Last, og de har faaet store Mulker. Mange Gange er det en lille Mester, der har faaet Mulkt, og det er saa rygtedes i Haandværkerkredse. Det er den væsentlige Aarsag til, at Mestrene ikke har turdet paatage sig at oplære Lærlinge. Men der er ogsaa andre Aarsager. Jeg er i Besiddelse af en Skrivelse nede fra Sønderjylland. Paa et Møbelsnedkerværksted var Kontrollen med Sikkerheden ved Maskinerne kommet til Stede og havde spurgt en Lærling: Hvorledes staaer det til, hvorledes overholdes Lærekontrakten paa dette Værksted? Lærlingen havde da beklaget sig over, at han maatte arbejde en halv Time mere om Dagen, end han skulde ifølge Loven, og det havde foranlediget, at Principalen fik en Mulkt paa 40 Kr. Disse Mulker i Forbindelse med forskellige Restriktioner og andre Ting har vel nok været den væsentligste Aarsag til, at Lærlingantagelsen har været nedadgaaende i de senere Aar. Derfor hilser jeg med Glæde denne Revision af Loven af 1921, og jeg hilser med endnu større Glæde, at det Lovforslag, som blev vedtaget i Folketinget, ikke ogsaa blev vedtaget her i Tinget, da det absolut vilde have ført til en endnu større Formindskelse af Lærlingenes Antal.

Naar man nu ser paa, hvad Resultatet af Lovforslagets Gennemførelse vil blive, sker der først og fremmest det, at Ansvaret i højere Grad end hidtil lægges over paa Lærlingen eller rettere hans Værge eller Forældre. Hidtil har det været saaledes, at Ansvaret baade med Hensyn til at gaa paa en Aftenskole og med Hensyn til en effektiv Uddannelse har paa hvilet Mesteren; men efter det foreliggende Lovforslag bliver Ansvaret i ikke ringe Grad lagt paa Lærlingens paarørende, og det mener jeg — saaledes ser Haandværkerstanden i det store og hele paa det — vil være et stort Gode.

Det ærede 11te tingvalgte Medlem (Carl F. Madsen) ankede over, at Bestemmelsen